

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2016/2018
05.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Стојков, адвокат из ..., против тужених Народне банке Србије из Београда и Републике Србије – Привредни суд у Београду, коју заступа Државни правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене Републике Србије – Привредни суд у Београду, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6772/2016 од 15.11.2017. године, у седници од 05.07.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене Републике Србије, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6772/2016 од 15.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 376/16 од 14.06.2016. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена Република Србија – Привредни суд у Београду је обавезана да му исплати износ од 4.944.438,78 динара, са законском затезном каматом почев од 16.04.2009. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена Народна банка Републике Србије да му солидарно са туженом Републиком Србијом – Привредним судом у Београду исплати износ од 4.944.438,78 динара са припадајућом каматом. Ставом трећим изреке, тужена Република Србија – Привредни суд у Београду, обавезана је да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 315.100,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6772/2016 од 15.11.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужене Републике Србије - Привредни суд у Београду и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке.

Против другостепене пресуде законски заступник тужене Републике Србије благовремено је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11) и утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на друге битне повреде поступка због којих се ревизија може изјавити, у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Трговинског суда у Београду И 1017/09 од 18.03.2009. године, одређено је извршење према извршном дужнику – овде тужиоцу, ради наплате новачног потраживања извршног повериоца ББ из ..., на основу извршне исправе пресуде Трговинског суда у Београду П 7203/06 од 21.05.2008. године. Решење о извршењу достављено је туженој Народној банци Србије – Одељењу за принудну наплату, спровођењем извршења преносом средстава са рачуна извршног дужника на рачун извршног повериоца. Дописом Одељења за принудну наплату Народне банке Србије од 24.03.2009. године, решење о извршењу је враћено Трговинском суду у Београду јер није садржало потребне податке за спровођење извршења. Поступајући по налогу Трговинског суда у Београду, извршни поверилац је дана 30.03.2009. године доставио том суду уређени предлог за извршење којим је тражено извршење потраживања изван граница извршне исправе. Овако уређен предлог за дозволу извршења Трговински суд у Београду је дана 10.04.2009. године доставио Одељењу за принудну наплату Народне банке Србије са закључком да се спроведе решење о извршењу у складу са поднеском извршног повериоца од 30.03.2009. године. Народна банка Србије је поступила у складу са овом одлуком и извршила пренос средстава опредељених поднеском извршног повериоца од 30.03.2009. године. Решењем Трговинског суда у Београду од 30.04.2009. године, утврђено је да је учињена неправилност у спровођењу решења о извршењу тог суда од 18.03.2009. године и наложено Одељењу за принудну наплату Народне банке Србије да изврши повраћај више наплаћених 5.132.916,82 динара, са рачуна извршног повериоца ББ из ..., на рачун извршног дужника, овде тужиоца. Поступајући по овом решењу, Одељење за принудну наплату је извршило пренос средстава на рачун извршног дужника, овде тужиоца, али само у износу од 188.487,04 динара, јер преостали износ од 4.944.438,78 динара није могао бити пренет извршном дужнику пошто је извршни поверилац престао да постоји услед ликвидације.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је тужена Република Србија обавезана да тужиоцу накнади штету у износу од 4.944.438,78 динара, са припадајућом законском каматом.

Чланом 172. ЗОО прописано је да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Чланом 185. став 1. тог закона, прописано је да је одговорно лице дужно да успостави стање које је постојало пре него што је штета настала.

У поступку је утврђено да је на страни тужиоца штета настала штетном радњом органа тужене Републике Србије, Трговинског суда у Београду, који приликом одлучивања о дозволи предложеног извршења није проверио истоветност предлога за извршење из поднеска извршног повериоца од 30.03.2009. године са извршном исправом Трговинског суда у Београду И 217/09 од 18.03.2009. године, на основу које је извршење и тражено.

Приликом оцене неправилног, односно незаконитог рада органа у вези са вршењем његових функција, узимају се у обзир прописана правила поступка за рад тог органа и околности конкретног случаја, па се незаконитим радом службеног лица или органа сматра поступање супротно закону, другом пропису или општем акту, као и пропуштање да се закон, други пропис или општи акт примени, а неправилним радом се сматра и чињење или нечињење противно уобичајеном или прописаном начину обављања делатности које штети праву или интересима неког лица.

У конкретном случају, утврђено је постојање штетне радње као последица неправилног рада органа тужене и постојање узрочно последичне везе између штетног догађаја и настале штете за тужиоца у висини разлике између средстава која су тужиоцу враћена са рачуна извршног повериоца и преосталог износа од 4.944.438,78 динара, који није могао бити враћен тужиоцу због тога што је извршни поверилац престао да постоји услед ликвидације. Из изнетог произлази да је тужена у обавези да тужиоцу накнади штету у висини досуђеног износа, у смислу чл.172. и 185. Закона о облигационим односима.

Супротно ревизијским наводима, не може се сматрати да је тадашњи Трговински суд у Београду, као орган тужене, у законом прописаном поступку отклонио уочене неправилности, с обзиром да је тужилац до тада већ претрпео штету преносом већег износа средстава са његовог рачуна на рачун извршног повериоца, а која средства касније нису могла бити у целости враћена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић